

РЕШЕНИЕ

№ 863

гр. Варна, 30.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 21 СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Михаил Михайлов

при участието на секретаря Даяна М. Петрова
като разгледа докладваното от Михаил Михайлов Гражданско дело № 20213110114371 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по предявени иски от **Г.Ф., адрес** гр.София, ул."Г.И." № 2 срещу СТ. Г. М., ЕГН ***** от гр. Варна, ж.к. В.В. №304, вх.2, ет.2, ап.18, за осъждане на СТ. Г. М., ЕГН ***** от гр. Варна, ж.к. В.В. №304, вх.2, ет.2, ап.18 да заплати сумата от 9000 лева съставляващи заплатено обезщетение за неимуществени вреди, както и сумата от 1345 лева съставляващи заплатено обезщетение за имуществени вреди, за което обстоятелство е образувана щета №*****Г., ведно със законната лихва върху главницата считано от депозиране на исковата молба в съда 06.10.2021г. до окончателно изплащане на задължението, досежно виновно причинено от ответника ПТП на 10.10.2013г. с управлявано от него МПС марка „Шевролет“, рег. № *****, без сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, на осн. чл. 288, ал.1, т.2, б.”а” КЗ приложим на осн. чл. §22КЗ.

В исковата молба се излагат твърдения, че на 10.10.2013г., ответникът като водач на МПС виновно е причинил ПТП в гр. Варна, при което при движение по бул. „Св.Елена“, в зона на автобусна спирка е блъснал пресичащ пътното платно за движение пешеходец – Р.Д.. Твърди, че с влязла в сила присъда №91/19.03.2017г. постановена по НОХД №*****Г. на ВРС, ответникът е признат за виновен за осъществяването на ПТП. На пострадалото лице ищецът е изплатил обезщетение за неимуществени вреди в размер на 9000 лева за претърпените от него болки и страдания в следствие на нараняванията от инцидента, като и сумата от 1345 лева имуществени вреди, от които 625 лева за закупени медицински изделия по повод лечението на пострадалата и 720 лева за оказана медицинска услуга в хоспис „Ц.Й.“. Излагат се твърдения, че при определяне на обезщетението за имуществени и неимуществени вреди на пострадалото лице е отчетено съпричиняване в размер на 50 %, което е в резултат на негови действия.

В срока по чл. 131 ГПК е депозиран писмен отговор от ответника, с който се

излагат възражения за липса на виновно поведение от негова при реализиране на ПТП, при което е пострадало трето на спора лице. Посочва, че е указал помощ на пострадалата, съответно е заплащал разходи по нейно лечение.

Излага възражения, че управляваният към момента на ПТП от него лек автомобил е бил със сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. Автомобилът е бил служебен, а собственикът на автомобила в деня следващ деня на инцидента е заплатил застрахователната вноска по застрахователната полица „Гражданска отговорност“. Намира, че твърденията на ищеца, че е управлявал МПС без застраховка „ГО“ за неоснователни.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, заедно и поотделно и по вътрешно убеждение, приема за установено следното от **фактическа страна**:

С присъда № 91/15.03.2017г., постановена по НОХД №*****г. на ВРС, ответникът е признат за виновен за това, че на 10.10.2013г. в гр. Варна, при управление на МПС „Шевролет Авео“, рег. № *****, нарушил правилата за движение по пътищата, при което и по непредпазливост е причинил на Р.Ж. средна телесна повреда, като му е наложено наказание „Пробация“.

С Решение №232/31.10.2017г., постановено по ВНОХД №*****г. на ВОС е потвърдена осъдителна присъда постановена по НОХД №*****г. на ВРС.

Представена по делото е справка от Информационна система на Г.Ф., в която се посочва, че по отношение на МПС с рег. № ***** е сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на 23.05.2013г., която застраховка е прекратена на 07.09.2013г. От справката се установява, че на 11.10.2013г. е сключена нова застраховка „Гражданска отговорност“, която е с начало на действие считано от 11.10.2013г. – 11,48 часа до 10.10.2014г., която застраховка е прекратена на 27.07.2014г.

Представени по делото са протоколи от проведено заседание на застрахователно – медицинска комисия при Г.Ф., от които се установява, че на увреденото лице е определено обезщетение за причинените ѝ неимуществени вреди в размер на 9000 лева, а по отношение на имуществените вреди Гаранционния фонд е одобрил сумата от 720 лева, както и сумата от 625 лева. Изрично се посочва, че застрахователното обезщетение е намалено с 50%, в който размер възлиза степента на съпричиняване за настъпилите увреждания, поради действия на увреденото лице.

С платежно нареждане от 13.07.2018г. в полза на увреденото лице Р.Д. е заплатена сумата от 720 лева, на 17.05.2018г. е заплатена сумата от 625 лева, а на 16.04.2018г. е заплатено и обезщетението в размер на 9000 лева, всички по щета № 210122/2018г. по описа на Г.Ф..

Гореизложената фактическа обстановка налага следните **правни изводи**:

Съобразно разпоредбата на чл. Фондът изплаща обезщетения по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите за имуществени и неимуществени вреди вследствие на смърт или телесни увреждания и за вреди на чуждо имущество, ако пътнотранспортното произшествие е настъпило на територията на Република България, на територията на друга държава членка или на територията на трета държава, чието национално бюро на застрахователите е страна по Многостранното споразумение, и е причинено от моторно превозно средство, което обичайно се намира на територията на Република България, и виновният водач няма сключена задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

На осн чл.288, ал.2 (отм.) след изплащане на обезщетението по ал. 1 и 2 фондът встъпва в правата на увреденото лице до размера на платеното и разходите.

Не е спорно между страните, поради което е прието за безспорно установено и ненуждаещо се от доказване, че на 10.10.2013г. е реализирано ПТП, при което ищецът като водач на МПС марка „Шевролет“, рег. № ***** е причинил увреждания на трето на спора лице, както и че ответникът за това си деяние е признат за виновен с влязла в сила присъда №91/19.03.2017г. постановена по НОХД №*****г. на ВРС.Присъдата съобразно представените по делото доказателства е потвърдена от въззивна инстанция по реда на инстанционния контрол за законосъобразност. При тези съображения и по реда на чл. 300 ГПК гражданският съд, който следва да разгледа гражданско – правните аспекти от последиците на деянието извършено от дееца – ответник в производството по делото, относно това дали до е извършено или не, дали е противоправно, както и по въпроса за виновността на дееца е обвързан от постановената присъда. Задължителната сила на присъдено нещо се разпростира и по отношение на всички признаци на престъпния състав и досежно правната квалификация на деянието.

В тази насока всички възражения на ответника, че липсва негово виновно поведение, при което е реализирано ПТП и настъпилите в следствие на него увреждания, както и поведението му след настъпване на инцидента във връзка с указана помощ на пострадалата, не следва да бъдат обсъждани от гражданския съд. По отношение на тези обстоятелства отношение е взел наказателния съд при постановяване на осъдителната присъда и определяне на наказанието на признатото за виновно лице. Виновността, притовоправността на деянието, настъпилата вреда установени в съдебното производство по образуваното наказателно – общ характер дело обвързват гражданския съд.Тези въпроси не подлежат на преразглеждане.

Следващата категория релевантни възражения, които прави ответникът в отговора на исковата молба са свързани с излагане на факти, че автомобилът управляван от него е бил със задължителна застраховка „ГО“ към момента на инцидента. В евентуалност се излагат и съображения, че не водача, а собственикът на моторното превозно средство следва да отговоря за вредите, доколкото негово е задължението да сключи задължителната са автомобилистите застраховка.

За не доказани съдът намира възраженията на ответника, че към момента на инцидента управлявания от него лек автомобил е бил със сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. По делото е представено извлечение от информационната система на Г.Ф., от което е видно че автомобил с рег. № ***** към момента на осъществяване на инцидента е без сключена застраховка. Извадката от информационния регистър, поддържан от Информационния център на Гаранционния фонд доказва дали съответното посочено в нея МПС към определен момент има или няма валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“. На Гаранционния фонд е вменено поддържането на система база данни за валидно възникналите правоотношения по задължителната за автомобилистите застраховка, поради което тази извадка представена по делото на хартиен носител, заверен за вярност от страната, която я представя има силата на официален свидетелстващ документ, който обвързва съда с материална доказателствена сила. При тези съображения възраженията на ответника се явяват непълно неоснователни.

На следващо място следва да бъде посочено, че разпоредбата на чл. 257, ал.2 КЗ (отм.), приложим в настоящата хипотеза на осн. §22 КЗ, предвиждаше, че обект на задължителната застраховка „Гражданска отговорност“, а т.е. застраховани лица са не

само собственикът на МПС, за което е сключена застраховката, но и всяко лице, което ползва МПС на законно основание. В тази насока е и съдържанието на актуалната към момента разпоредба на чл.477, ал.2 КЗ (обн.ДВ.бр.102/2015г.). С тази разпоредба всъщност се разширява действието, обхвата на застраховката, като застрахователното покритие обхваща не само собственикът на автомобила но е всеки друг, който го управлява при положение, че тази употреба на автомобила по предназначение се осъществява на законово основание.

В настоящата хипотеза ответникът твърди, че автомобилът, с който е осъществен инцидентът не е негова собственост, а на трето на спора лице, с което той се намира в трудово-правни правоотношения. От изложеното следва, че макар и не собствен, автомобила е предаден на ответника на законово основание, а именно да упражнява трудовата си дейност, като водач на автомобил, който се използва за извършване на таксиметрови услуги. В случай, че това МПС би имало валидна застраховка „ГО“ към момента на инцидента то ответникът, като водач на автомобила на валидно законово основание би се ползвал от застрахователното покритие по същата. Доколкото обаче към момента на инцидента задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ не е сключена със застрахователно дружество, то вредите в следствие на него следва да бъдат поети от виновното за настъпването на това събитие лице. Вредите са настъпили в резултат на действия на водача на МПС при управление на същото, при допускане на нарушение на правилата за движение по пътищата. Вредите не са настъпили в резултат от свойството на самата вещ като такава. Ако тази вещ - процесния автомобил не бе преведен в движение от ответника, то не биха настъпили вреди за пострадалата при инцидента на пътното платно. Активните действия на дееца при използване на движимата вещ по предназначение, допуснатото от него нарушение на правилата за движение по пътищата установяват настъпване на вредоносното деяние, за вредите от които ответникът отговоря.

Без правно значение е сключването на застраховка „Гражданска отговорност“ в деня следващ деня на инцидента. Това е факт, който е неотносим към настъпилото събитие, доколкото застраховката няма обратно във времето действие. Правните последици по прехвърляне на риска върху застрахователя настъпва само за напред и важи само за периода, за който между страните има валидно възникнало застрахователно правоотношение.

Ищецът е определил обезщетение на пострадалото лице за претърпените от него имуществени и неимуществени вреди, които са причинени в резултата на инцидента. За определяне размера на обезщетението Гаранционния фонд е взел в предвид поведението на увреденото лице, с оглед действията на последното при настъпване на вредите. Определил е, че обезщетението следва да бъде намалено при отчитане на 50% съпричиняване, което напълно отговоря на обстоятелствата, при които е настъпила вредата. Обезщетението за причинените имуществени и неимуществени вреди е заплатено на пострадалата от ищеца, за което по делото се представят писмени доказателства.

Основанието за регресните искиове възниква от фактически състав, който включва изплащане на сумата на правоимащото лице по силата на застраховката и даденото от закона право на регрес. Съдът прие, че ищецът е заплатил обезщетение на пострадалата от ПТП в размер на процесните суми. Доказа се, че ответникът е водачът на МПС, което към момента на инцидента няма сключена застраховка „Гражданска отговорност“, поради което предявените искиове са основателни и като такива следва да бъдат изцяло уважени. Върху уважената главница по всеки един от исковите следва да

бъде присъдена и законна лихва за забава считано от депозиране на исковата молба в съда до окончателно изплащане на задължението.

По отношение на разноските:

С оглед изхода на спора в полза на ищеца следва да бъдат присъдени съдебно-деловодни разноски в размер на сумата от 413,80 лева заплатена по делото държавна такса, на осн. чл. 78, ал.1 ГПК.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА СТ. Г. М., ЕГН ***** от гр. Варна, ж.к. В.В. №304, вх.2, ет.2, ап.18 **ДА ЗАПЛАТИ** на Г.Ф., адрес гр.София, ул."Г.И." № 2, със съдебен адрес гр. Д., ул. Г.К. №1, ет.2, стая 205 – адв. Л. В-Т., **сумата от 9000 (девет хиляди) лева** съставляващи заплатено обезщетение за неимуществени вреди, **както и сумата от 1345 (хиляда триста четиридесет и пет) лева** съставляващи заплатено обезщетение за имуществени вреди, за което обстоятелство е образувана щета № *****Г. по описа на Г.Ф., ведно със законната лихва върху главниците считано от депозиране на исковата молба в съда 06.10.2021г. до окончателно изплащане на задължението, досежно виновно причинено от СТ. Г. М. пътнотарнаспортно произшествие на 10.10.2013г. с управлявано от него моторно превозно средство марка „Шевролет“, рег. № *****, без сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, за което деяние е осъден с присъда №91/15.03.2017г., постановена по НОХД № *****Г. на Варненски районен съд, на **осн. чл. 288, ал.1, т.2, б.”а” КЗ приложим на осн. чл. §22КЗ.**

ОСЪЖДА СТ. Г. М., ЕГН ***** от гр. Варна, ж.к. В.В. №304, вх.2, ет.2, ап.18 **ДА ЗАПЛАТИ** на Г.Ф., адрес гр.София, ул."Г.И." № 2, , със съдебен адрес гр. Д., ул. Г.К. №1, ет.2, стая 205 – адв. Л. В-Т., **сумата от 413,80 (четиристотин и тринадесет лева и 80 ст.) лева** сторени съдебно – деловодни разноски, на осн. чл. 78, ал.1 ГПК.

БАНКОВА СМЕТКА, по която ответникът може да заплати задължението си към ищеца: Уникредит Булбанк АД, IBAN B*****.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____